

*yaşlanmış bir denizden geçiyor yüzün
durdur
mavide kırışmış hüzün yoktur*

7

Ayça plaj çantasına *Virginia Woolf*'un *Mrs. Dalloway* adlı eserini yerleştirirken Ece kanepede doğrulup kitabı işaret etti. “*Mrs. Dalloway* çiçekleri kendi alacaktı.” Kızın şaşkın şaşkın baktığını görünce gülümseyerek açıkladı. “Kitabın ilk cümlesi. Okumaya başlamadın sanırım?”

Ayça da gülümsedi. “Haaa... Yok... Son üç aydır yanımda gezdiriyorum ama bir türlü okuma havasına giremedim, inşallah bugün başlarım.”

“Başla başla... Çok iyi kitaptır.”

Ayça kaşlarını kaldırarak sordu: “Ece... Sen böyle... Her şeyi ezberler misin?”

“Nasıl?”

“Şairlerin, yazarların adını, şiirleri, ne bileyim her şeyi ezberden söyleyebiliyorsun şıp diye. Yani şair, şiir falan neyse de... Kitapların nasıl başladığına kadar nasıl aklında tutuyorsun bunca şeyi?”

Ece güldü. “Yok canım o kadar da değil! Özellikle beğendiğim şeyler kolayca aklımda kalır ama hiçbir kitabın ilk cümlesini bilmem. Bunu da *Saatler* filminden biliyorum. İzlemedin mi?”

Ayça başını iki yana salladı. “Yok.”

“Aslında kitaptan uyarılma bir film ama o kitabı okumadım ben. Böyle bir huyum var maalesef, kitabı okuduysam filmi izlemem, filmi izlediysen kitabı okumam. O da ödüllü bir kitap, bak hatırlayamadım şimdi yazarının adını ama film çok güzeldi. *Virginia Woolf*'un hayatına, ölümüne göndermeler yapıyor, özellikle de *Mrs. Dalloway*'den etkileşimlerle dolu.”

“İzleyeyim o zaman ben de...”

Ece şöyle bir düşündü. “Şimdi izleme istersen, hatta o kitabı da şimdi okuma.”

“Neden?”

Ece biraz düşündü ve kelimelerini özenle seçmeye çalışarak açıkladı. “*Woolf* bence müthiş bir yazar ama biliyorsun epey karamsar. Ben, eğer bunalımdaysam, yani canım sikkınsa... Böyle üzücü, acıklı... Özellikle de ölümün irdelendiği şeyleri okumayı pek sevmem.” Hafifçe gülümsedi. “Tabii herkes öyle olacak diye bir şey yok. Sen oku istersen.”

Ayça onun bu haline güldü. “Sen zaten bunalımdasın diyorsun yani?”

Ece hemen toparlamaya çalıştı. “Öyle demiyorum da...”

Ayça onu rahatlattı. “İyiyim ben artık, merak etme. İki haftadır falan iyiyim, gerçekten, iyi oldu buraya geldiğim. Handan ablaya biraz kapris yaptım ama...”

Ece gülümsedi. “Olacak o kadar.” Etrafı göstererek birkaç gündür aklını kurcalayan şeyi açıkladı. “Eve el koyduk gibi oldu. Sen misafirsin tamam ama benim artık kendime bir yer bulmam lazım. On gün oldu.”

Ayça gülümseyerek omzunu silkti. “Handan ablanın Yannis’le kalmaktan şikâyetçi olduğunu hiç sanmıyorum, takma kafana. Uygun bir yer çıkar nasıl olsa. Hadi sen de hazırlan da denize gidelim artık, bugün seraya bu nedenle gitmedin sanıyordum.”

“Yok! Denize gidesim de var tabii ama bugün Mecnun Gürkan’la çalışacaktı, benim pek işim yoktu,” diyen Ece’nin telefonu çaldı. Arayan Mecnun’du.

Ayça onun adamla konuşmasını izlerken son günlerde epey yakınlaşmalarına rağmen Ece’nin duygusal dünyasından pek bahsetmediğini düşündü. Ailelerinden okullarına kadar hayata dair pek çok şeye değinmişlerdi hâlbuki. Birkaç kez de beraber seraya gitmişler ve çok iyi vakit geçirmişlerdi. Onun Mecnun’dan hoşlandığını düşünüyordu. Ancak Ece adamla beraberken arkadaş olmaları dışında aralarında bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Oysa diğer zamanlarda adamla ilgili herhangi bir şeyi anlatırken gözleri parlıyordu.

Ayça, kendisine erkekler hakkında hiç soru sorulmadığından, Mecnun’la ilgili ona soru soramamıştı. Aslında bu gibi konularda kendisi de ketumdu. Güneş ve Handan’la her konuda sohbet etmesine rağmen bu konuya pek girmezdi. O zamanlar böyle bir ihtiyacı da olmamıştı ama

şimdi... Yaşadıklarından sonra... Keşke Ece'yle konuşabilseydim ama onu ne kadardır tanıyorum ki, diye aklından geçirirken genç kadının sesini duydu.

“Mecnun'du. Seraya çağırıldı. Sanırım bana kalacak bir yer ayarladı. Gelip sizi alayım dedi ama biz dolmuşla geliriz dedim.” Plaj çantasını hazırlarken birden Ayça'ya emrivaki yapmış gibi hissetti kendini. “Sen hemen denize gitmek istiyorsan otele geçebilirsin, ben de işimi halledip gelirim.”

Ayça kaşlarını kaldırarak cevap verdi. “Yok yok. Beraber geçeriz sonra.”

*

Yannis hazırladığı yeşil çayla bahçeye çıkıp fincanı Handan'ın bacaklarını uzatarak oturduğu şezlongun yanındaki sehpa bırakırken, “Al bakalım, sevdiğin gibi, az limonlu,” dedi ve kadının burnuna bir öpücük kondurup diğer şezlonga geçti.

Handan gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bakıyorum servis ilk günkü zarafetle devam ediyor. Böyle giderse on gün daha kalırım bak, demedi deme!”

“Benim bir itirazım yok.”

Handan çayından bir yudum aldı. “Benim de ama...”

“Ama?”

“Annem suskunluğunu bozalı günde üç-dört kez aramaya başladı biliyorsun. Yanılmıyorsam bir haftaya kalmaz gelirler. Teftişel!”

Yannis güldü. “Gelsinler, onlara da çay yaparım.”

Handan iç geçirdi. “Çay kesmez artık annemi, düğün istiyor.”

“Tamam, sen istersen düğün de yaparız.”

Handan derhal itiraz etti. “Yannis, bunları konuşmadık mı? Hani ikimiz de saçma buluyorduk evliliği?”

Adam alt dudaklarını kıvrarak başını salladı. “Evet, saçma tabii ama annen... Yani durmadan basındaki eti yiyecekse evleniriz.”

Handan kakhaha attı. “Başının etini yemek! Başının etini yiyecekse, diyecektin!”

Yannis kafasını sallayarak güldü. “Tamam... Basının etini yiyecekse.”

Handan şöyle bir düşündü. “Hayır efendim! Hayatıma el koymuş bulunuyorum. Benim dediğim gibi olacak bu sefer! Evlilik falan yok.”

Bu sırada bir kadın elinde bir tabakla bahçeden içeri girip, “N'apıyor bakalım çifte kumrular bugün?” diyerek neşeyle onlara yaklaştı.

Handan kadını, “Hoş geldiniz Nilgün Hanım,” diyerek sıcak bir şekilde karşıladıktan sonra hep birlikte masaya geçtiler.

İkilinin sohbetine Yannis pek katılmadı. Nilgün İzmirliydi. Uzun yıllar terzi yapmış ve hiç evlenmemişti. Elli beş yaşında, uzun boylu, esmer ve hâlâ çok güzel bir kadındı. Dört yıl önce babası vefat edince işi bırakıp annesiyle Foça'ya yerleşmiş, hasta olan annesi de bir sene sonra vefat edince tek başına kalmıştı.

Handan'dan önce Yannis kadını ancak denk geldiğinde selamlaştığı, adını bile bilmediği bir komşu olarak görüyordu. Oysa son günlerde kadının hayat hikâyesini öğrenmişti Handan'dan, zira ikisi hemen hemen her gün görüşüyordu.

Nilgün Yannis'in daldığını fark edince biraz çekinerek ama doğrudan sordu: “Sizi bahçede görünce... Poğaçalar sıcakken getireyim istedim ama işiniz falan yoktu değil mi?”

Yannis kafasını iki yana sallayarak gülümserken Handan hemen cevap verdi. “Yok yok! Birazdan otele gideceğiz. Annemi çekistiriyorduk, evlenmemiz için baskı yapmak üzere yakında geleceğini tahmin ediyorum da.” Gülümseyerek ekledi: “Nikâhta keramet vardır diye başlayacak yine.”

“Haksız sayılmaz,” dedi Nilgün gülümseyerek.

Onun evlenmediği için hep şükrettiğini bilen Handan gülümseyerek sordu: “Haklıysa sen neden evlenmedin? Cevapla bakalım.”

“Canım, sen bana bakma. Benimki farklı bir durum.”

“Nesi farklı?”

“Ben çok yoğun çalışıyordum. İşim her zaman öncelikliydi. Gelin olacağıma gelinlik diktim. Hoşlandığım bir adama âşık olacak kadar vakit ayıramadım kendime, kimse de öyle ısrarcı olmadı, ben ilgilenmeyince her biri çekti gitti. Sizinki öyle mi? Bak Yannis’e!”

Handan uzanarak adamın elini tuttu. “Evet yaaa, ben şanslıyım. Han dediğim yere hamam konduruyor Yannis’im!”

Yannis ona gülümseyerek bakarken kadının söylediklerini düşündü. Bu atasözünü daha önce hiç duymamıştı. “Sen han diyorsun, ben hamam yaptırıyorum? Yani? Ben seni yanlış anlıyorum?”

Kadınlar bu sözler üzerine gülmeye başladılar. Handan hemen açıklamaya girişti.

*

“Biraz önce gittiler. Rıza da onları geçirme bahanesiyle çıktı. Akşama yemeğim de var. Ben de sizi çağırayım dedim, hep beraber otururuz işte! Hatice nine yine anlatır, güleriz. Olmaz mı? Kek yapacağım şimdi.”

Aysel gülümsedi. Nurcan, Hatice nineyi Afife teyzesine benzetmiş ve çok sevmişti. Tanıştıklarının ertesi günü allem etmiş kalem etmiş, hepsini akşam yemeğine davet etmişti. Sonrasında Rıza’nın kuzeni ve karısı İzmir’den ziyarete gelince iki gündür görüşmemişlerdi. Onlar gider gitmez de telefona sarılmıştı işte arkadaşı.

Aysel sakince cevap verdi. “Olmaz. Gelemeyiz.”

“Niye? Bugün evdeyiz demedin mi? Hatice nineye bir sorsana önce.”

“Soramam. İçerde namaz kılıyor.”

“Tamam. Namazı bitince sor.”

Aysel gülümsedi. “Sormama gerek yok. Bana mısır ekmeği ve karalahana çorbasının yapılışını öğretecek birazdan. Mutfaktayız yani. Sen buraya gel. Öğrenmek istersen tabii.”

Nurcan keyifle başını salladı. “İyi, ben gelirim o zaman. Hemen bir kek çırpıyorum ve pişer pişmez geliyor.”

“Gerek yok, burda da...”

Nurcan hemen araya girip, “Hayır. Ben keki yapıp gelirim, ben gelmeden yemeği yapmaya başlamayın sakın! Bir ya da bir buçuk saate gelirim. Hadi tutma beni,” dedikten sonra telefonu kapadı.

Aysel ahizeyi gülererek yerine bıraktı ve mutfağa geçip ocağa kaynatmak üzere su koyduğu sırada Hatice ninenin yanına geldiğini gördü. Ona Nurcan’ın telefonundan bahsedince yaşlı kadın güldü ve “O zaman sadece barbunya fasulyeyi haşlayalım, Nurcan gelince yaparız,” dedi.

Aysel başıyla onayladı. “Ben suyu koydum, kaynar birazdan.”

Masaya oturdular ve sohbet ederek Aysel’in fotoğraf albümlerine bakmaya devam ettiler. Elif denize gitmişti. Aysel onu da çok sevmişti. İlk dört gün sürekli beraberlerdi. Kıza bol bol şarkı söyletmişlerdi. Sesi hakikaten çok güzeldi. Ev işlerine de yardım ediyor ve hemen hemen kimseye iş bırakmıyordu.

Bir seferinde İzmir’e, Kemeraltı’na gitmişlerdi hep beraber. Hava eskisi gibi sıcak değildi artık. Foça’daki kalabalık da çekilmişti, okullar açılmak üzereydi ve yazlıkçılar evlerine dönmüşlerdi. Gezmek için en ideal zamandı ama Bekir çabuk yorulduğundan, Uğur’un yaptığı bir diğer gezi programını, “Biz sizi görmeye geldik,” diyerek kibarca reddetmişti.

O da iki gündür Bekir’i alıp kahveye gidiyor, kadınlar da evde kalıp sohbet ediyorlardı. Elif de mecburen eve kapanmıştı. Etrafta yaşlı olan kimse yoktu. Aysel bu durumu kendine dert edindiğinden sabah Ceren ve Eylül ziyarete gelince inanılmaz sevinmişti. Kızlar bir saat kadar oturmuşlar, kahve içip sohbet etmişlerdi. Eylül ve Ercüment’in evlenme kararı aldığını duyan Aysel buruk bir sevinç yaşamıştı. Daha sonra Ceren ve Eylül akşamüzeri dönmek üzere Elif’i de alıp denize gitmişlerdi. Hatice nine sıkı sıkı tembihlemişti torununa: Sakın güneşte fazla kalma.

Elif’in okul durumu yüzünden Hatice ninenin de Bekir’in de kafası çok karıştı. Taylan babasının isteğini yerine getirdiğinde konservatuvar sınav tarihlerinin geçmiş olduğunu öğrenmiş,

bunun üzerine kızın Kanada’da ne tür bir eğitim alabileceğini araştırmıştı. Gidince bu okullara uğrayıp bilgi edinmekti.

Elif sınav sonucuna göre Trabzon’da bir öğretmenlik bölümüne yerleşmişti. Annesi ve genel olarak bütün akrabaları orada okusun, öğretmen olsun istiyordu. Elif ise bu tercihi ailesinin isteğiyle yapmıştı ve müzik eğitimi almayı arzu ediyordu.

Önceki gün Taylan aramış ve Uğur’a detaylı bilgi vermişti. Kanada’da çok iyi eğitim veren iki konservatuvarla görüşmüştü. Yetenek sınavları bahar aylarında yapılacaktı. Ancak stüdyo kaydı yollanırsa Elif’in burslu olarak kabul edilmesi olasıydı. Alsancak’ta bir stüdyoyla görüşüp her şeyi ayarlamıştı, fakat Hatice nine ve Bekir’i ikna etmek Aysel ve Uğur’a düşüyordu.

Uğur durumu sakın bir şekilde ve biraz çarpıtarak açıklamıştı. Bütün masrafları okul karşılayacakmış gibi konuşmuştu. Okul dışındaki giderleri ise bizzat halledecekti.

Torunlarını İstanbul’a ya da Ankara’ya göndermeye bile sıcak bakmayan Hatice nine ve Bekir’in Kanada ihtimaline onay vermesi mümkün müydü? Kendi aralarında konuşup bunun ‘imkânsız’ olduğunu düşünmüşler ama kızın hevesini görünce mevzuyu hemen kestirip atmamışlardı.

*

Emprimeden, kahve ve mavi tonlarında, torununun en beğendiği elbisesini giymiş olan Rafet bahçedeki masaya oturmuş gazete okumaya çalışıyordu. Ama kendini bir türlü okuduklarına veremiyordu. Rüzgârdan ürperince şalını üzerine aldı ve hissettiği heyecanın çocukken bayramlarda yaşadığı heyecana benzediğini fark edince, “Torun, bayram işte!” diye mırıldanarak gülümsedi. Oysa her gün telefonda konuşmuşlardı. Atlas ona okul alışverişini heyecanla anlatmış, annesinin aldığı defterlerden, babasının aldığı kıyafetlerden bahsetmiş, ‘sana bir sürprizim var babanne’ deyiş durmuştu.

Bana da yine bir tişört aldı herhalde, diye düşünen Rafet tam o an Atlas’ın bahçe kapısından koşarak içeri girdiğini görünce gülümsedi. Sonra birden donup kaldı. Gördüklerini, beyninin algılaması zaman aldı. Atlas kucığına atlayıp onu öpücüğe boğarken Rafet bir yandan ona sarılıyor, bir yandan da el ele yanlarına doğru gelen Gökhan ve Gamze’ye bakıyordu.

Kendini toparlayıp ayağa kalktığı anda kekeleyerek, “Hoş... Hoş geldiniz...” dedi ve oğluyla gelinini öptükten sonra beraberce masaya oturdular.

Atlas babaannesinin sol bacağına oturup hemen onu bilgilendirdi. “Gökhan’la Gamze artık küs değil.”

Herkes onun bu açıklamasına gülümserken Gökhan oğlunun saçlarını karıştırdı.

Rafet çocuğun yanında konuşmanın uygun olmayacağını düşünerek kafasında dolaşan onlarca soruyu bir kenara bırakıp torununa sımsıkı sarıldı ve gülümsedi. “Demek sürprizin buydu?”

Atlas dünyada bundan saçma bir şey duymamış gibi baktı babaannesine. “Hayır! Bu niye sürpriz olsun ki? Ben sana sürprizim var dedim. *Sana!*” Babasının elindeki poşeti işaret etti. “Versene baba.”

Gökhan poşetten iki kutu çıkarıp ciddiyetle annesine uzattı. “Zayıflama çayı.”

Rafet kutuları eline alıp incelerken şaşkındı. “Aaa! Ben de bu çaydan alacaktım! Sen nerden biliyorsun bu çayı istediğimi?”

Atlas omzunu silkti. “Sen bir teyzeyle konuşurken duydum. Teyze sana bu çaydan bahsedince çayın adını arabalı resmimin arkasına yazdın, unuttun muuu?” Etrafa göz gezdirip, “Ben Şeftali’ye bakayım, beni çok özlemiştir,” diyerek fırladı yerinden.

Rafet çay kutularını masaya bırakırken şaşkındı. “Bir müşteriyle konuşuyorduk, çoktan unuttuğum. Doğru! Resim yapıyordu, hemen o kâğıda yazıvermiştim çayın adını. Aaa! Bu çocuk ne âlem!”

Gökhan ve Gamze gülümsediler.

Rafet torunu yokken hemen sadede gelmeye karar verdi. “Eee? Hayırdır? Suskunluğu bozmuşsunuz?”

Gamze biraz çekinerek başını salladı. “Evet. Öyle oldu.”

Rafet detayları istiyordu. “Nasıl oldu?”

Gamze kocasına bakarak açıkladı. “Gökhan Bey gelip özür diledi. Bir ilişkinin temelini, konuşarak sorunları çözmek olduğunu anlamış. Konuşmanın faydalı olabilmesi için de karşısındakini dinlemenin önemli olduğunu fark etmiş nihayet! Özellikle beni kızdıran konularda bir daha asla üzerime gelmeyeceğine dair söz verdi.”

Rafet bu açıklamayı içinden tekrar etti ama pek bir şey anlayamadı. Nedense oğlu ve gelini arasındaki sorunun bir aldatma meselesi olduğunu düşünmüştü. Gökhan evlenene kadar peşinde birçok kadın vardı, bunu biliyordu. Bir kadının kocasıyla hiç konuşmamasını gerektirecek ne olabilir, diye düşündüğünde hep bu sonuca varmıştı. Meraklı görünmek istemiyordu. Boğazını temizleyerek sordu: “Şey... Ben tam anlayamadım. Seni nasıl kızdırıyordu?”

Gamze gülümseyerek cevap verdi. “Hemen aklıma gelen bir-iki örnek vereyim. Akşam eve gelince, oturduğu yerde çıkarıp birbirinin içine sokarak top yaptığı kirli çorapları kanepenin altına koymaktan vazgeçmiyordu mesela. Ya da arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde ‘ben milliyetçiyim’ diye başlayıp ırkçılığa varan nutuklar atmaktan! Son zamanlarda... Yani ben susmaya karar vermeden önce ak dediğime kara demekten zevk aldığını düşünmeye bile başlamıştım. Bunun gibi daha birçok şey. Bakalım, hatasını anlamış güya.”

Rafet kendisini de yıllarca kızdıran, oğlunun bu huylarını gayet iyi biliyordu. Gökhan çocukluğundan beri inatçıydı. Düşünceleri bir an Almanya’ya kaydı. Kocasıyla Türkiye’ye dönme kararına neden olan olayları hatırladı. Gökhan on beş yaşına geldiğinde söylemleri ve eylemleri aşırıya kaçan birtakım Türk gruplarla takılır olmuştu. Annesi ve babasının Almanlarla arkadaş olmasını, komşularla kurdukları samimiyeti eleştirmeye başlamıştı. Rafet ve Hüsnü ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Orada kalırlarsa Gökhan’ın önüne geçemeyecekleri bir hayat tarzının içine çekilmesinden korkmuşlardı. İyi etmişlerdi dönmekle. Türkiye’de her şey yavaş yavaş yoluna girmişti. Oğulları körkütük âşık olup Gamze’yle evlenmişti. Gökhan’a bakarak sordu: “Sen bir şey demiyorsun?”

Gökhan gülümsedi. “Ne diyebilirim? Gamze haklı ama... Ne bileyim, bir akşam duş aldıktan sonra kirli sepetine koymadığım, yerde bıraktığım çamaşırlar yüzünden karımın susuvereceği hiç aklıma gelmemişti!”

Gamze kocasını düzeltti. “O akşam Enver ve Ceylin’e yaptıklarını da unutmayalım.” Rafet’e dönerek bilgi verdi. “Ceylin’in annesi Rus. Kıza üstün Türklük nutuğu attıktan sonra yarım Türk olmanın sadece Rus olmaktan iyi olduğunu falan söyledi! Böyle saçma sapan şeyler işte.”

Rafet öfkeyle oğluna baktı. “Biliyorum! Arada Yannis’e de yapar böyle patavatsızlıklar.”

Gökhan hemen savunmaya geçti. “Yaaa siz de abartıyorsunuz! Takılıyordum ben.” Annesine dönerek sordu: “Yannis’i ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Tamam, biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Tamam, özür diledim, anladım ben hatamı.”

Gamze ellerini kaldırarak kesin bir tavırla konuştu. “Bilemem Gökhancığım. Son kez konuştuk her şeyi. Umarım anlamışsındır.”

Rafet bu konuyla ilgili olarak oğluyla enine boyuna konuşması gerektiğini düşündü. Şimdi sırası değildi elbette ama ilk fırsatta bu konuya el atacaktı. Kısa süreli bir sessizlikten sonra karı koca, Atlas’ın okuluyla ilgili konuşmaya başladı. Gamze oğlunun aldıklarını gösterirken gülümseyerek onu izleyen Rafet birden kaşlarını çatarak Gökhan’a döndü ve hafifçe bağırarak söylenmeye başladı. “Atlas’ı örnek al biraz! Ne o öyle kirli çamaşırları yerde bırakmalar falan? Hizmetçin mi var senin? Ha ama senin suçun yok ki! Kabahat bende! Aman ders çalışıyor odasını topla, aman unutmuştur kirlisini topla, çocuk yorulmuştur yemeğini hazırla! Olacağı buydu tabii!”

Karı koca gülmeye başladı. Rafet öyle kızmıştı ki onlara aldırmandan seri bir şekilde söylenmeye devam etti.

*

Ayça ve Ece seranın kapısında durdular. Çok yüksek bir tonda *Kuba!*ın söylediği *Fidayda* çalıyordu. Seranın ortalarında, güllerin olduğu bölümde Mecnun, Gürkan ve yaşlıca bir kadın, sırtları kapıya dönük vaziyette neşeyle oynuyordu.

Ece dikkatle bakınca kadının Sevinç olduğunu gördü. Mecnun zeybek figürleriyle omzunu güllere doğru eğerken, “Hadi güllereee... *Fidaydaaa...*” diye bağırıyor ve hepsi aynı anda omuzlarını güllere doğru eğiyordu.

Ayça bir gün Seymenler Parkı’nda, bir folklor grubundan izlediği oyunun figürlerinin, kadının figürleriyle birebir aynı olduğunu fark etti. Gürkan ise ayak hareketlerini beceremiyor, sadece omuzlarını oynatıyordu.

O sırada, “Hoppppsiiii!” diye bağırarak Mecnun onları gördü ve elini sallayarak yanlarına gelmelerini işaret etti.

İkisi de bu daveti bekliyormuş gibi hemen onların yanına gidip oynamaya başladı ama kısa süre sonra parça bitti ve *Tom Waits*’in *Hold On* isimli şarkısının melodisi duyuldu. Mecnun sesi kısmak üzere CD çalara giderken gülerken söylendi. “Yapma be Kontes! *Fidayda*’dan sonra çalan parçaya bak! Gaza basmış iki yüzle giderken yirmiye düşülür mü?”

Ayça güldü. “Kontes karmaşayı sever.”

Gürkan, “Ben işimin başına geçiyorum,” diyerek seranın arka tarafına yönelirken diğerleri taş masanın etrafındaki taburelere oturdular.

Sevinç nefes nefese sordu: “Kim bu Kontes?”

Mecnun güldü. “Benim gibi bir çatlak. Duymadın mı? Faytonla gezeriz arada.” Sevinç’in dudaklarını büzerek başını iki yana salladığını görünce kısaca bilgi verdi ve yaşlı kadını Ayça’yla tanıştırdı. Bu sırada Ece’nin mutfaktan getirdiği limonataları içmeye başladılar.

Kısa süreli bir sessizlik olunca Ece soran gözlerle Mecnun’a baktı. Adam onların neden geldiğini hatırlayarak gülümsedi. “Haaa. Ece, Sevinç teyzeyle tanışıyorsunuz zaten ama anlaşırınsanız yeni ev arkadaşın olacak.”

Ece biraz şaşırarak kadına sordu: “Aaa! Siz kiracı mı arıyordunuz?”

Sevinç başını geriye atarak cevap verdi. “Yooo.” Gülümsedi. “İşin güzelliği burda! İnsana bir şey lazım olunca, ararsa ve bulursa, o yaramaz. İyi olmaz. Aramazken bulursa iyi olur. Ben de kiracı aramazken seni buldum.”

*

Hatice nine fotoğrafı işaret ederek sordu: “Burda kaç yaşında?”

Aysel fotoğrafa baktı. Taylan deniz kenarında elini annesinin omzuna atmıştı. Şöyle bir düşündü. “Yirmi. On yılı geçmiştir... O zaman üniversiteye gidiyordu. Ben de ne kadar değişmişim, yaşlanmışım resmen!”

“Maşallah! Ne kadar yakışıklı. Sen de pek değişmemişsin. Yaşlıymış! Bak ben seksene merdiveni dayadım, tırmanırım ama hiç de yaşlı değilim.”

Aysel gülümsedi.

Hatice nine fotoğrafa bakarak içini çekti. “Ne çabuk geçiyor zaman, değil mi? Bir bakmışsın evleniveriyorlar.”

Aysel bu sözleri duyunca kızardı. Hatice nineyi görür görmez çok sevmişti. Günlerdir oradan buradan bahsedip çok neşeli sohbetler etmişlerdi. Bazen de hüznü olmuştu tabii. Kadın ölen oğlunu ve yaşadıklarını anlatırken çok üzülmüştü. Onda Aysel’e huzur veren bir taraf vardı. Nurcan da aynı şeyi söylemişti.

Hatice nine bütün hayatını dürüstçe anlatırken Aysel oğlundan tam anlamıyla bahsedememiş, bu da kendini kötü hissetmesine yol açmıştı. Oğlundan utanmıyordu! Asla! Ancak Elif’in Kanada’ya gitmesi söz konusuydu ve bu aşamada bu tür bir bilgiyi Hatice nineyle paylaşmak yanlış olur diye düşünüyordu. Sonuçta o köylü bir kadındı ve anlayamazdı. Aklından geçen son düşünceyle kendine kızdı: Sen köylü değilsin ama oğlunun başına gelmesi sanki çok anlıdın!

Bir dakika kadar süren sessizliğin ardından Hatice nine fotoğraflara bakarken kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle, “Evlenirler... Sonra torun gelir, nine oluverirsin... Sonra da...” deyip iç çekti. “Neyse... Bunlar güzel şeyler. Hayırlısı! Her şeyin hayırlısı. Sana da nasip olur inşallah.”

Aysel istemsizce cevap verdi. “İh!” Hatice ninenin anlamayan gözlerle baktığını görünce toparlamaya çalıştı. “Yani sanmam! Bana torun nasip olmaz.”

“Niye?”

Aysel uygun bir şeyler söylemeyi düşünürken aniden dünyayı sırtında taşıyormuşçasına yorgun hissetti kendini ve “Benim oğlum gey!” deyiverdi.

“Ney ney?”

“Gey.” Hatice ninenin yüzüne boş boş baktığını görünce başını öne eğerek açıkladı. “Gey. Yani... Kadınlardan hoşlanmıyor, erkeklerden hoşlanıyor.” Tek kelime etmeyince kadının ne düşündüğünü anlayamadı ve açıklama yapma ihtiyacı duydu. “Erkeklerle âşık oluyor... muş. Nasıl oluyorsa! Yani öyleymiş. Biz de bilmiyorduk! Hep saklamış. Birkaç ay evvel söyledi. Biliyorum... Bu çok yanlış! Ben de biliyorum, bu çok günah ama öyle. Allah affetsin! Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Küsmedik biz... Babası da küsmedi... Evladımız.”

Hatice nine kalkıp ocağa gitti ve haşlanan barbunya fasulyeleri süzerken, “Bunlar olmuş. Bu kadar haşlandığı yeter,” dedi.

Aysel anlattıklarını kadının anlayıp anlamadığını merak etti ama bir şey demedi.

Yaşlı kadın yerine geçip oturunca Aysel’in yüzüne baktı ve sonra bakışlarını masaya dikti. “Senin oğlun geymiş... Benimki de ölü...” dedi.

Aysel bunu duyunca bir sinir boşalması yaşadı ve kadına hastaneyi, orada düşündüklerini, sonrasında çektiği vicdan azabını anlattı ağlayarak. Gözyaşları yavaş yavaş dinerken masanın üzerindeki kâğıt peçeteyi didiklediğini bile fark etmedi.

Hatice nine güneşten yanmış, kırış kırış nasırlı elleriyle onun ellerini avcuna alarak, “Sana şimdi, şu anda... Bu dünyada benden başka kimsenin bilmediği bir hikâye anlatacağım. Daha evvel anlattığım neşeli fıkralara benzemez, kulak ver!” dedi. Aysel’in başını öne eğip dikkat kesildiğini görünce gözlerini tavanda bir noktaya dikti. “Biz dört kardeşlik. İki ablam vardı, bir de benden üç yaş küçük uşağımız Mehmet... Anam da babam da çok iyi insanlardı. Herkesin anası babası iyidir ama bizimkiler başkaydı! Köy yeri... Biz, kızlar, ilkokuldan sonra okumadık... O zamanlar böyle her yerde okul olmazdı. Dedim ya, köy yeri. Kızlar on altı, on yedi, en geç on sekizinde evlenirdi... Yirmisine gelen kıza evde kalmış derlerdi. Ben on yedimdeyken, Meliha ablam yirmi, Kıymet ablam yirmi iki yaşındaydı. O zamanlar aileler kızlarını zorla evlendirirlerdi... Anam da babam da bizi hiç zorlamadı ama âdetti: Büyük evlenmeden küçük kız verilmezdi. Kıymet ablamın bütün arkadaşları tek tek evleniyordu. O çok güzeldi! Bi görseydin! İsteyeni pek çoktu. Neyse... İşte o yaz, Meliha ablama da pek çok görücü geldi. O da Kıymet evlenmeden evlenmek istemiyordu... Kıymet ablamın bekâr kalan son arkadaşı Sabiha da evlenmişti üstelik. Sıramı sana verdim dediği halde, Meliha inat edip görücüleri her seferinde geri çeviriyordu. Konu komşu herkes Kıymet’in üzerine gidiyordu... Köyü bırak, taaa Trabzon’dan kimler geliyordu onu istemeye... O zamanlar böyle üniversite mezunu falan nerdeee? Yok denecek kadar az! Ama bir öğretmen, bir de tapu memuru bile istedi Kıymet ablamı! O ise her gelene hayır diyordu. Bizimkiler bizi zorlamıyorlardı ama babam arada anama soruyordu: Sevdalısı mı var? Varsa söylesin söz keselim, diyordu. İşte o yaz, o kadar üzerine vardılar ki... Kıymet ablam hasta oldu. Çok neşeliydi! Kahkahasını duysan bülbül şakıması zannederdin! Önce neşesi soldu. Sonra da kış başlayana kadar doğru dürüst konuşmamaya, yemek yememeye başladı... Gözümüzün önünde eriyordu. Bi de fena halde öksürüyorduk! Şehre götürdüler. Bir ay hastanede yattı, geri geldi, yine kötüledi. Zatürre dediler, zafiyet geçiriyor dediler. Arkadaşlarını da görmek istemiyordu artık. Bahar geldi... Mayıs ayının başlarıydı. Evdeki herkes bahçede çalışmaya gitmişti o gün. Nöbet sırası bendeydi. Ablam yatakta küçücük kalmıştı... Uyuyordu. Öksürerek uyandı, ona biraz su verdim. Bir ya da iki yudum içip gözlerini kapadı. Çok uzun süredir hiii konuşmuyordu. Yatakta küçücük kalmıştı... O güzel yüzü uçup gitmişti, iki kemik... Çukurda iki göz. Ben de, ‘Ablacım n’oldu sana? Neden bu kadar

üzüldün? Sana kimse evlen demedi ki! Meliha ablam bir şey demedi ki! Sen niye üzüldün bu kadar?’ diye konuşuyordum kendi kendime...”

Hatice nine kalkıp bir bardak su koydu kendine ve bir süre hiç konuşmadı. Aysel onun çok yorulduğunu görebiliyordu, tam bir şey söyleyecekken kadın yerine geçip hikâyeyi anlatmaya devam etti.

“İşte ben böyle kendi kendime konuşurken birden Kıymet ablamın, ‘Ondan değil,’ dediğini duydum. Kulaklarıma inanamadım! Haftalardır ilk kez bir şey söylemişti. Hemen yanına koştum, elini tuttum. O kadar sevinmişim ki iyileşiyor sandım. Usulca, ‘Peki neden?’ diye sordum. Gözlerini açtı. Zannedersin yüzünde iki kuyu açmışlar. Işıltısını yitirmiş gözlerini açtı. ‘Ben Sabiha’ya sevdalandım,’ dedi.” Derin bir iç geçirdi. “O an ona nasıl baktıysam! Yüzüm ona ne dediye! ‘Hatice, haklısın. Ben kötüyüm... Ama sen bizim Sabiha’yla sevdamızı bilsen! O kadar güzel ki!’ dedi zorlukla. Sonra da, ‘Kimseye deme,’ diye ekledi. İşte bunlar Kıymet ablamın son sözleriydi. Bir haftaya kalmadan... Annemin nöbetinde öldü.”

Hatice ve Aysel birkaç dakika konuşmadılar. İkisi de gözlerinden süzülen yaşları sildi. Sonra Hatice yerinden kalkıp buzdolabına gitti ve dolaptan çıkardığı karalahanaları işaret ederek sordu: “Bunları hazırlayalım mı artık? Nerde doğuralım?”

Aysel hikâyenin etkisinden kurtulamamıştı henüz. Gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı ve lavabonun altındaki kapağı açtı. Büyük bir kesme tahtası çıkardı. “Burda,” dedi tahtayı tezgâha bırakırken, sonra da soran gözlerle Hatice nineye baktı. “Sabiha’ya n’oldu? Onunla hiç konuştun mu?”

Hatice başını iki yana salladı. “Hayır! Hiç! Onun dört çocuğu oldu. Herkes çok mutsuz olduğunu söylerdi. Hiç yüzü gülmezmiş. Ben hiç evine gitmedim. Ablam öldükten on sene sonra falandı... Bir kere ablamın mezarının başında gördüm. Saklanıp bekledim gidene kadar. O epey yaşadı, torunları oldu... Sekiz-dokuz sene evvel öldü.”

Aysel kalkması yasakmış gibi kıpırdamadan oturmaya başladı ve sessizlik giderek uzadı.

Hatice lahanaları doğruyordu. Birden bıçağı bırakıp Aysel’e döndü. “Hani sen, geldiğimden beri yanımda huzur bulduğunu... Hiç kötü kelam etmediğimi... Hiç yargıçlık yapmadığımı söylüyorsun ya!”

Aysel başını salladı. “Evet?”

“İşte ben o gün ona nasıl baktıysam, ‘Kötüyüm,’ dedi ablam. Sonrasında çok düşündüm, çok kızdım kendime. O kadar şaşırılmışım ki hiçbir şey diyemedim! Kulağına eğilip güzel bi laf etmedim... Bir ömür yetecek kadar yargıçlık yaptım belli ki o gün! Toydum, bilmiyordum... İstmeden, şaşkınlıktan öyle bakmışımdır, dedim kendi kendime ama bunların, bu mazeretlerin hiçbirini yıllardır içimin sızısını almadı. Kim kötü? Kim günahkâr? Allah mıyız biz? Tövbe tövbeel! Bize n’oluyor? Ablam olmasını geçtim! Sevdadan canı çıkan bir insana nasıl baktım ben? Sevdaya kim karar verebilir ki? Ben buna sevdalanacağım deyip de sevdalanan mı var?” İçini çekerek ekledi: “Ama bunun bana tek bir faydası oldu...”

“Nedir?” diye sordu Aysel merakla.

“Bir daha da kimseye, hiç kimseye, hiçbir şey için yargıçlık taslamadım. Ne zaman bir şeyi, birini kötü diye düşünecek olsam içimden bir ses hep dedi ki: Dön de kendine bak sepet kafalı Hatice, dön de kendine bak!”

*

Uğur dışarıdaki masalardan birinde Bekir ve Rizeli Halil’le sohbet ediyordu. Halil yıllar önce Foça’ya yerleşmişti ama her yaz mutlaka Rize’ye giderdi. Memleketiyle bağını hiç koparmamıştı. Kahvedeki en güzel fıkraları o anlatırdı ve herkesi en çok güldüren adamlardan biriydi. Bekir’le hemşehri yaklaşmasıyla koyu bir sohbe dalmışlar, Karadeniz ve Ege’yi kıyaslayarak fıkralar anlatıp bol bol gülmüşlerdi. Çok geçmeden Soner geldi ve şöyle bir bakındıktan sonra adama işaret edince Uğur izin isteyerek masadan kalkıp onunla içeriye geçti.

Soner doğrudan sordu: “Bugün Veysel uğramadı mı?”

Uğur gülümseyerek cevap verdi. “Uğradı uğradı. Biraz oturdu, bir saat evvel de gitti. Geç kaldın sen bugün. Belki akşama doğru uğrar yine.”

“İşim vardı bugün. Ben de... Şu geçen günkü sohbet, söylediklerin aklıma takıldı. Çok düşündüm. Bu konuyu üçümüz bir daha... Daha detaylı konuşalım istedim. Bazı kitapları inceleyip notlar aldım ama geç kalmışım bak.”

Uğur omzunu silkti. “Konuşuruz, Allah’ın günü bitmedi ya!”

“Ne bileyim. Bir an önce konuşmak istedim.” Sıkıntılı bir şekilde gülümsedi. “Bana Müslüman ateist demen fena koydu.”

“Ben öyle demedim ki! Sen dindar bir ateistim dedin, ben de öylesin dedim.”

Soner elini havada salladı. “Neyse, aynı şey!”

Uğur gülümsedi. “Aynı şey değil! Ama konuşmayı böyle hatırlaman, bir gerçeği işaret etmesi bakımından önemli.”

“Neymiş o?”

“Sen Veysel’le tartışırken, her din dediğinde İslamı anlamasından, din kelimesini İslama eşitleyerek açıklamalar yapmasından ve konuyu saptırmasından dert yanarsın ya?”

“Evet?”

“Dünya görüşümüz ne olursa olsun, ne kadar çok okursak okuyalım, çoğumuzun kafa aynı işliyor işte.”

Soner ifadesiz bir şekilde baktı adamın yüzüne. “Yaaa?”

Uğur gülümseyerek cevap verdi. “Yaaa.”

*

Sevinç, Mecnun’un onları arabayla götürme önerisini reddetti ve ustaca bir manevrayla Ayça’yı da serada bıraktı. “Biz şurdan dolmuşa biner gideriz, sonra da Ece o dolmuşla buraya döner, böylece nasıl gidip geleceğini öğrenmiş olur. Hadi hepinize iyi günleer.”

Yolda sohbet ettiler ve Sevinç kendince önemli bulduğu bilgilere ulaşmak için aklından geçen bütün soruları sordu: Nerelisin? Aslen nerelisin? Kaç kardeşsiniz? Baba ve anne mesleği? Sinirli misin? Dağınık mısın? İstanbul’da ev işi yapar mıydın? Sigara içmiyorsun değil mi? Resim bölümü harika! Gece geç saatlere kadar oturma huyun var mı? Televizyon izlemeyi sever misin? Ne izlersin?

Sorgulama eve varana kadar sürdü. Ece son soruya da cevap verdi: “Yok, öyle uzun kalmam banyoda. On, en fazla on beş dakika sürer duş almam.”

Sevinç kapıyı açıp, “Hoş geldiiin,” derken anahtarı ayakkabılığın üzerindeki çanağa koydu ve gülümsedi. “Pekiii... Son soru! Mecnun’a âşık mısın?”

Ayakkabısını çıkarmakta olan Ece yüzüne ateş bastığını hissetti. “Yooo! Yani bu sorunun nedenini... Kiracı olmamla ilgisini...”

Sevinç gülümseyerek ona salonu işaret etti. “Geç bakalım şöyle. Anladım, Mecnun’a âşıksın. Burası saloon, şurda da bir oda var...” Ece’nin omzuna hafifçe vurarak mutfağı gösterdi. “Burası da mutfaaak. Şimdi yukarı çıkalım, odanı gör!”

*

Ayça Sevinç’i merak etmişti ve Mecnun’la onun hakkında konuşuyorlardı. Mecnun kadınla ilgili mizahi açıklamalar yapıyor ve onu güldürüyordu. Ama Ayça’nın aklına takılan bir şey vardı: Demek kocası ölmüştü! Biraz düşündükten sonra Mecnun’a sordu: “Herkesin hayatında ölümler var. Bak Sevinç Hanım’ın da kocası ölmüş. Ama en azından yaşlanmış, yani genç olmemiş o kadar.”

Mecnun kaşlarını kaldırdı. “Öyle. Ölüm sırayla değil.”

Ayça adamın kayıtsızlığına gıpta ederek gülümsedi. “Ne güzel! Keşke bende de sendeki gibi... Bir tür balık hafızası olsaydı ablamı hatırlayınca. Yani sen üzülmiyormuşsun ya...” Biraz ileri gittiğini düşünerek güldü. “Yani ben beceremiyorum da.”

Mecnun on-on beş saniye kadar Ayça’nın yüzünü inceledi, sonra da serada asılı olan çiçekleri işaret etti. “Ayça sence şu askıdaki çiçeklerle...” Arkasını dönüp evin giriş kapısını gösterdi. “Şu kapı arasındaki mesafe nedir?”

Ayça bir süre düşündü. “Yirmi beş ya da en fazla otuz metre.”

“Tih! Otuz üç metre. Bir gün ölçtüm metreyle.”

Ayça bu mesafe muhabbetiyle adamın nereye varmak istediğini merak ederek sordu: “Niye?”

Mecnun yavaş yavaş konuşarak açıkladı. “Annemle babam... Öldükleri gün sabahın yedi buçuğunda Bayındır’a çiçek almaya gitmişlerdi. İzmir’den sonra bir saat kadar bir yol var oraya. Neyse... Öğleden sonra saat dört falandı.” Parmağıyla askıdaki çiçeklerin olduğu yeri işaret etti. “Tam ordaydım. Cep telefonum çaldı. Telefonu elime alana kadar yedi-sekiz kez çaldı... Baktım, ekranda ANNEM yanıp yanıp sönüyor. Öğlen de aramıştı. Öğle yemeğini ısıtıp yedin mi diye sormuştu. O an mutfak tezgâhında duran sütlaç dolu kâseler geldi aklıma. Sabah yapıp gitmişti... Soğuyunca dolaba koy onları diye tembih etmişti ve ben daha dolaba koymamıştım.” Ayça onu dikkatle dinliyordu. “Neyse... Telefonu açarken lafı ayarlamıştım kafamda, direkt ‘unuttum Kadriyecim unuttum, hemen eve gidiyorum, sütlaçları dolapta bil’ diyecektim. Telefonu açtım ve bir adamın şöyle dediğini duydum: ‘Öldüklerini söyleme! Hastanedeler del’ Hemen ardından bir polis memuru kendini tanıttı ve annemle babamın kimlik bilgilerini verip benim yakınlık derecem, nerde olduğumu sordu... Sonra onların bir kaza geçirdiğini ve hangi hastanede olduklarını açıkladı. Telefonu kapadıktan sonra ben ordan bu eve - ki sonra ölçtüm otuz üç metre - yürüdüm cüzdanımı almak için ama... Git git git... Yürü yürü yürü... Bitmedi bu mesafe inanır mısın? O kadar uzun yürüdüm ki... Otuz-kırk adım değil! Bana sorsan binlerce adım attım!” Eliyle işaret etti. “Şu ara bitmedi diyorum sana! Sonra cüzdanı tamamen unuttum, mutfaka geçtim... Sütlaç kâselerinden birini alıp duvara patlattım. Yere oturdum... Ne kadar oturdum hiç bilmiyorum... Sonra annemle konuşmamı hatırladım ve o altı-yedi kâse sütlâcı dolaba yerleştirdim... Cep telefonunu alıp bir arkadaşımı aradım ve sadece ‘buraya gel’ deyip kapadım. Gerisini, sonraki üç günü pek hatırlamıyorum. Dumanlı yani... Durup durup ağladım falan ama hep dumanlı... Sonra o üç günün sonunda kabul ettim: Annemle babam öldü! Bu ger-çe-ği ka-bul et-tim!” Gülümsedi. “Kabul ettikten sonra da bir daha hiç üzülmedim! Sence ben manyak mıyım?”

Duydukları Ayça’yı ani ve keskin bir şekilde sarsmıştı. Hem Mecnun’u dinlemiş hem de aynı anda zihninden geçen birçok anının izini sürmüştü: Güneş’in evdeyken anahtarı kapının arkasına takma huyu... Handan’la çilingir çağırmaları, içeri girdiklerinde karşılaştıkları manzara... Handan’ın ambulans çağırması. Ayça için de her şey dumanlıydı. En çok aklında kalan ise tüllerden gelen deterjanla klor karışımı o kesif kokuydu. Yaşadığı sürece o kokudan nefret edeceğini biliyordu. Mecnun’a baktı. Bir an onu kendisine dünyadaki herkesten daha yakın hissetti. Gülümsemeye çalışarak cevap verdi. “Ya sen manyaksın ya da ben! Çünkü ben o anları düşünüp düşünüp keşke diyorum aylardır. Keşke şöyle olsaydı, keşke böyle olsaydı! Ve üzölmeye devam ediyorum. Ama dünyadaki birçok insanın benim gibi yaptığını düşünürsek... Sanırım manyak olan sensin. Ben ölümlü isteyecek kadar çok üzöldüm biliyorsun!”

Mecnun dudağını kıvrırarak düşünceli bir şekilde başını salladı. “Ha bir de o var! Sen ya da bir başkası! Hiç kimse sevdiği biri öldü diye intihar etmez bence. Onun başka bir sebebi vardır.”

Ayça onun bu tespitine kızsa da merak ederek sordu: “Yaaa! Peki insan neden intihar eder?”

“Bilemem. Neden ettiğini bilemem. Birçok neden olabilir. Ben sana neden intihar edilmeyeceğini söylüyorum. Başkası öldü diye intihar edilmez! Bu sana normal gelebilir ama doğal değil! Sevdiğin bir insanın ölümü sebebiyle intihar etmek için mantıken insanın bu dünyada bir tek kişiyi sevmesi lazım. Sevdiği ikinci bir kişi yoksa hadi biraz mantıklı ama aksi mümkün değil! Kimse şu dünyada tek bir kişiyi sevgi duyarak yaşamaz.”

Ayça ısrar etti. “Anladım ama neden intihar eder insan? Birkaç sebep söyle bakalım o zaman...”

Mecnun şöyle bir düşündü. “İnsanların ezici çoğunluğu kendini tanımaz. Acı çekmeyi beceremez. Kendini tanımadığı için beceriksizliklerine, mesela acı çekmedeki beceriksizliklerine bir dolu kılıf bulur. Üzüntü adı verir. Kimi kendini alkole verir mesela. Adını şey koyar: Unutmak için içiyorum. Asıl sen manyaksın Güneş’i unutmaya çalışıyorsan! İnsan ablasını niye unutmak ister? Ha diyeceksin ki ben onun öldüğünü unutacağım... Yok böyle bir şey kardeşim! Ölümü unutmak, ölümü düşünmemek, ölümü bilmem n’apmamak! Yok böyle bir şey! Ölüm kelimesi bir fiille kullanılacaksa o fiil sadece ve sadece kabul etmektir. Sen ablanın öldüğünü kabul et önce! Çünkü kabul etmezsen gidip içersin, başka türlü birçok yol bulursun zırvalayacak. Ama ne faydası var? Güneş öldü.” Kızın titremeye başladığını fark edince yumuşak bir sesle sordu: “İyi misin sen? Kapatalım bu konuyu istersen.”

Ayça başını iki yana sallayarak titrek bir sesle cevap verdi. “Ben İstanbul’da... Buraya gelmeden bir partiye gittim... Annemin zoruyla yani. Ve daha önce sadece iki kere gördüğüm... Doğru dürüst tanımadığım bir adamla yattım, biliyor musun?”

Mecnun ayağa kalktı. Biraz ileride güneşin altında üç tane yavru tekir oynayıyordu. Birini alıp Ayça’nın kucağına koydu. “Hele bir derin nefes alıp ver sen. Şu kediyi sevedur... Ben çayları getireyim, demlenmiştir.”

*

“Yaaa işte böyle! Hayat sürprizlerle dolu. İyi ki adli tatile denk gelmiş dilekçe,” dedi Rafet neşeyle gülümseyerek.

Handan uzanarak kadının elini sıktı. “Çok sevindim Rafet abla...”

Yannis de gülümsedi. “Ben de.”

Rafet başını salladı. “Sağ olun, sağ olun! Bir rahatladım ki sormayın! Meğer ne büyük yükümüş bu küslük benim omzumda.”

Handan biraz ileride Şeftali ile oynayan çocuğu işaret ederek sordu: “Atlas ne diyor bu işe? O da sevinmiş mi?”

Rafet kahkaha attı. “Yok. Umrunda değil! Onlar gittikten sonra biraz ağzını arayayım dedim. Öyle laflar etti ki şaşırıdım kaldım.”

Yannis merak etti. “Ne dedi?”

Rafet hemen açıkladı. “Annenle babanın tekrar konuşmasına sevindin değil mi diye sordum ama emindim elbette diyeceğinden! Suratıma şöyle bir bakıp omzunu silkerek, ‘Yooo...’ dedi. Ben de tabii üstüne gittim. Niye sevinmedin diye sıkıştırdım. ‘Onlar kocaman insanlar, ister konuşurlar, ister konuşmazlar! Konuşmuyorlarsa kendi bilecekleri şey. Bunda üzülecek bir şey yok,’ dedi bana! Benim ona önceden dediğim lafları ezberlemiş! Ben gülünce o da güldü ve aynen şöyle dedi: ‘Onlar konuşmadığında üzülmedim. O zaman onlar konuşunca niye sevineyim ki? Kocaman insanlar!’ Yannis ve Handan gülerken ekledi: ‘Hiçbir söylediğimi unutmuyor bu çocuk! Mantiğına bak! Üzülmediyse sevinmezmiş! Şaştım kaldım!’”

Biraz daha Gamze ve Gökhan’dan bahsettiler, bu sırada Yannis’in aklına bir şey takıldı. “Gökhan’a tekliften bahsettin mi?”

Rafet başını geriye attı. “İh! Bahsetmedim.”

“Neden?” diye sordu Handan merakla.

“Kabul etmemeye karar verdim.”

Yannis ona şefin kurabiyelerin tadına bakmasından sonraki teklifi hatırlattı. “Dört yüz elli bine çıktılar!”

Rafet omzunu silkeli. “N’apalım? İsterlerse bir milyona çıksınlar!” Handan’a dönerek kızgınlıkla sürdürdü konuşmasını. “Neymiş? Kurabiyelerin adına karışamazmışım! Atlas olamazmış! Tonla para alınca tüm haklarımı satmak zorundaymışım! Şirket politikasıymış! Mış mış mış... Satmıyorum işte!”

